

SUSȚINEM FAMILIA TRADIȚIONALĂ!

FOTO: MARIUS PAVEL

„Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea.
Iar mai mare dintre acestea este dragostea.”

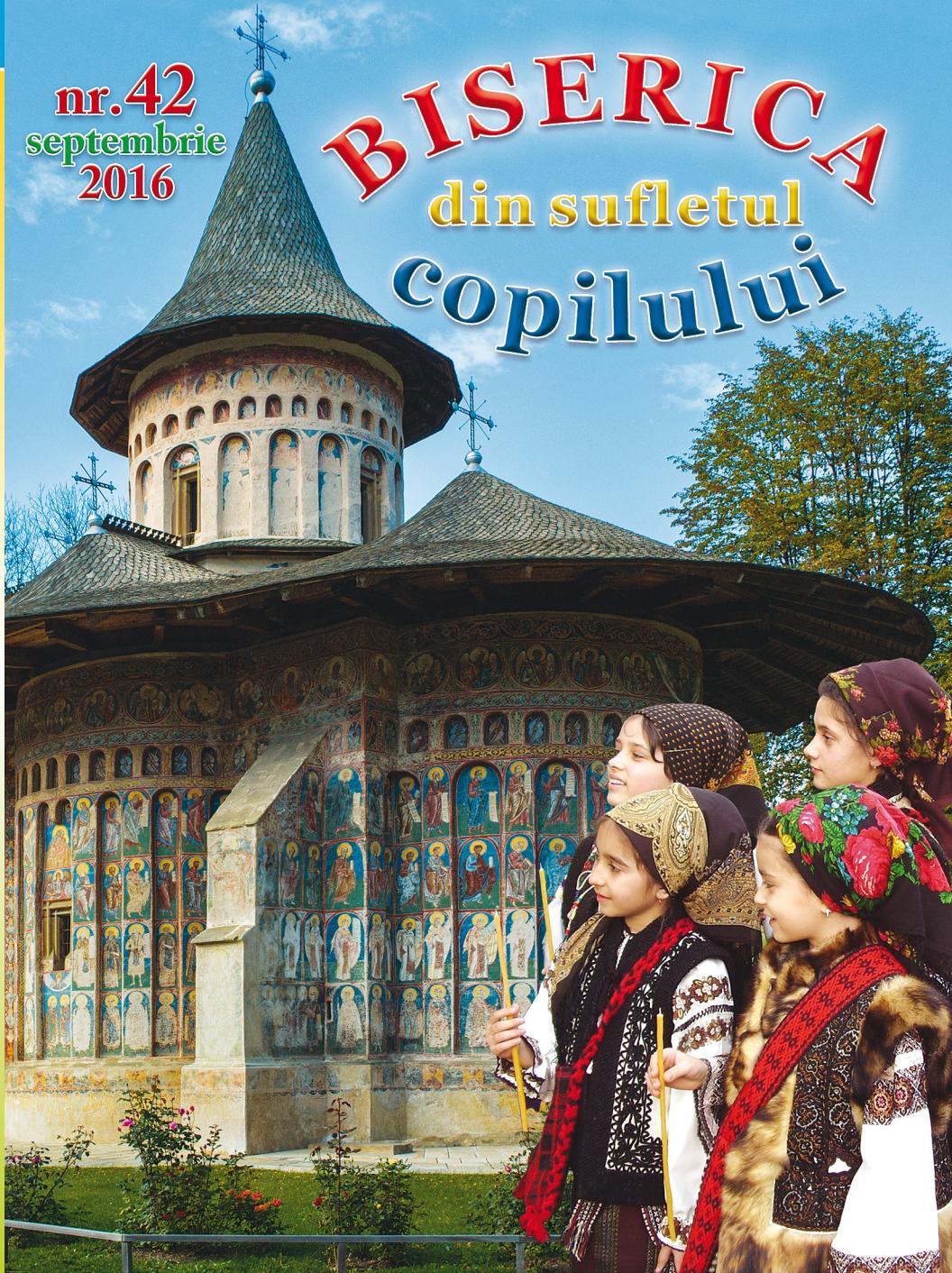
(I Corinteni 13,13)

www.coalitiapentrfamilie.ro

nr.42

septembrie
2016

BISERICA din sufletul copilului

CUPRINS

- 3 Legea morală în școală și în afara ei
- 4 Mai deștepți și mai fericiți
- 6 Sfântul Ierarh Martir Antim Ivireanul
- 8 Cea mai bună cerere de ajutor
- 10 Fericiți cei săraci cu duhul...
- 12 Cinstitor de Sfânta Cruce... sunt și eu
- 13 Fiecare cu crucea lui
- 14 Părintele Iachint al Putnei
- 15 Puterea cea mare
- 16 Excursie de vis în Maramureș
- 18 Cătina. Știați că...?
- 19 Credința în viață
- 20 Învățătură de minte
- 23 Să vezi și să nu crezi!
- 24 Cel mai important
- 25 Floarea sufletului
- 26 Jocuri pentru minte și inimă
- 28 Rezultatele la concursuri
- 30 Trebuie pedepsiți copiii?

Revistă coordonată și finanțată de
MĂNĂSTIREA SF. IOAN CEL NOU SUCEVEANĂ
Foto: www.doxologia.ro, Petru Palamar, Arhiva Mănăstirii
Telefon: 0747.318.374

REVISTA APARE O DATĂ LA TREI LUNI

Legea morală

în școală și în afara ei

Legea morală ne învață cum să ne trăim viața în intimitatea noastră, în familie și societate. Legea morală este voia lui Dumnezeu, sădită în firea noastră, după cum scrie Sfântul Apostol Pavel: „păgânii care nu au lege, din fire fac ale legii” (Romani 2,14). Ea face parte din cugetul nostru curat, din conștiința noastră sănătoasă, neîmbolnăvită de păcat. Acest adevăr îl aflăm la *ora de religie* și de aici reținem cât de importantă este *ora de religie* în școală.

Tot ce învățăm în școală trebuie să aibă pecetea *legii morale*. De exemplu, o lucrare scrisă trebuie să fie rezultatul muncii noastre și nu a copiatului, care înseamnă furt, adică păcat. Să reținem pentru toată viața noastră cuvintele din Sfânta Scriptură, „cea mai scumpă comoară pentru om este munca” (Pilde 12,27).

Legea morală ne învață cum să ne comportăm între noi, în școală și în societate: să ne întrajutorăm, să ajutăm cu dăruire, cu dragoste pe cei aflați în lipsuri materiale sau sufletești, în necazuri. Ne învață să vorbim frumos, să rostim cuvinte sănătoase, „drese cu sare”, cum citim în Sfânta Scriptură (Coloseni 4,6).

Legea morală ne învață să fim respectuoși față de dascălii noștri învățători, profesorii noștri. În afara școlii, să fim respectuoși față de orice om, mai ales față de cei bătrâni, salutându-i și ascultându-le învățările. Legea morală ne învață

smerenia. Lipsa smereniei, mândria, ne face să ne comportăm în școală și în societate cu dispreț față de cel mai slab la învățătură în loc să-i venim în ajutor colegial.

Legea morală, cugetul curat, conștiința ne învață pudoarea, ce este păcat și ce este virtute, ce este bine și ce este rău, ce este frumos și ce este urât în trăirea vieții noastre; ne învață să nu zicem binelui rău și răului bine, cum scrie proorocul (Isaia 5,20).

Adresăm felicitări și binecuvântări părinților tuturor școlarilor, părintilor, cadrelor didactice care se străduiesc pilduitor în educația școlarilor, educație călăuzită de *Legea morală* sădită de Dumnezeu în sufletul fiecărui OM.

† PIMEN

+ sine

Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților

Mai deștepți, mai fericiți

Orice părinte conștios și iubitor își dorește să aibă copii sănătoși și fericiți, să le dea un start cât mai bun în viață și să-i vadă realizări. Încă de la grădiniță, mulți părinți vor cursuri de engleză, karate, cursuri de muzică, de dicție, cursuri... de orice, numai cursuri să fie! Este foarte important ca părinții să înțeleagă că nu este deloc în interesul copiilor...

...dacă părinții transformă performanțele copiilor în criterii personale de succes în viață, alături de venituri și poziția socială, locuința și stilul de viață. Copiii supradotați reprezintă o excepție. Părinții au nevoie să înțeleagă și să accepte cu mai mult firesc „normalitatea” copiilor lor și faptul că pot fi deosebit de inteligenți fără a fi supradotați.

...dacă părinții intervin în programa școlară și în derularea activităților specifice grădiniței și ciclului primar fără o minimă informare pedagogică și psihologică, ghidați de motivații care nu au legătură cu copilul.

...dacă părinții impun mai mult studiu și mai puțină joacă în perioada preșcolară și în ciclul primar. Aceasta este perioada în care jocul copilului este însăși esența existenței sale, modul în care învăță, explorează, cunoaște și înțelege lumea. Desigur că, pe măsură ce crește, în viață copilului este nevoie să fie introduse sarcini și responsabilități mărunte, pe măsura vârstei sale.

...dacă părinții dau copilului mai multe teme decât o face școala. Temele în exces nu-l fac pe copil mai deștept, nici nu-i garantează succesul în viață. Fiecare copil are nevoie să-și descopere stilul de învățare propriu și să fie sprijinit în dezvoltarea universului cunoașterii

sale prin experiențe interesante de învățare, prin discuții și experimente, nu prin „toceală” și repetiție mecanică.

...dacă copiii „ard” niște etape de dezvoltare normale pentru viață lor. Nu le putem grăbi copiilor creșterea naturală, nici nu putem să insistăm pe dezvoltarea cognitivă în detrimentul celei socio-emotionale fără riscul unor consecințe dezastruoase pe termen lung, chiar pentru toată viața.

...dacă părinții nu respectă timpul liber și vacanțele copilului și-l împovărează cu meditații și studiu, vor constata că nu obțin mai nimic. Se pot face în vacanță mici recapitulări ale materiei, dar acestea nu pot să-i ocupe copilului majoritatea timpului. O mare problemă este imposibilitatea părinților de a-și lua concediu ori de câte ori copiii au vacanțe. Copiii pot însă beneficia de activități interesante la cluburi pentru copii, tabere, ori de vacanțe la bunici sau rude. Un program de viață bine structurat include și timp pentru recreere și odihnă, pentru hobby-uri, pentru sport și, în cazul copiilor, pentru joacă. Dacă programul copilului vostru nu include săptămânal toate aceste activități, atunci ajustați-l.

Copiii care nu știu să se joace și nu au prieteni au nevoie să fie ajutați. Părintele nu se poate transforma într-un „entertainer” pentru copilul său. Activitățile din cluburile pentru copii, activitățile sportiv-distractive se pot dovedi de un real folos. Acești copii au nevoie să învețe să interacționeze cât mai bine, cât mai adecvat cu cei de vîrstă lor, pentru că printre aceștia copilul va trăi, cu aceștia va munci și se va însoții în viață.

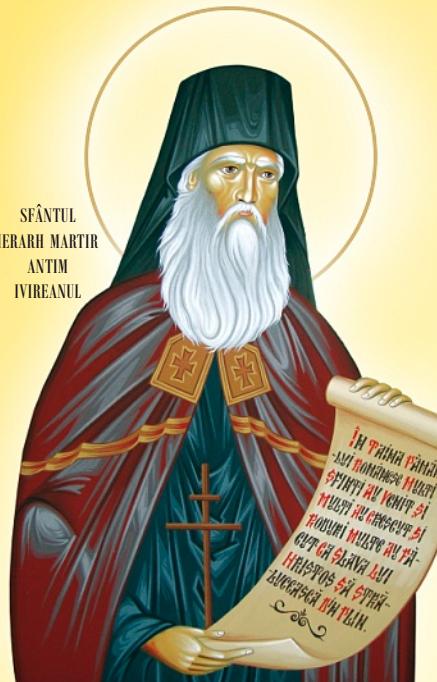
Copiii noștri pot fi mai deștepți și mai fericiți decât noi, dar calea este joaca și explorarea prin joacă în prima decadă de viață, care să le permită dezvoltarea armonioasă a mintii și a personalității lor.

Psiholog Irina Petrea,
Articol preluat și adaptat
din „Familia Ortodoxă”

Sfântul Ierarh Martir Antim Ivireanul

Mitropolitul Țării Românești

SFÂNTUL
IERARH MARTIR
ANTIM
IVIREANUL

îndurat tot felul de umilințe, dar a învățat în acest timp limbile greacă, arabă și turcă. Prin anul 1690 este adus în Țara Românească de către domnitorul Constantin Brâncoveanu. Aici a învățat meșteșugul tiparului de la episcopul Mitrofan, iar după un an a îmbrăcat haina monahală, primind numele de Antim, și a fost hirotonit ieromonah la Mănăstirea Snagov, lângă București.

În anul 1691 a primit în grija tipografia Mitropoliei Țării Românești, iar în 1694 a creat la Mănăstirea Snagov o școală tipografică, unde a tipărit: *Antologhionul*, *Evanghiliarul*, *Ceaslovul* greco-slavo-român, primul *Liturghier* greco-arab, *Floarea darurilor*.

† 27 septembrie

Sfântul Antim Ivireanul s-a născut în Iviria, Georgia de astăzi, în jurul anului 1650, părinții săi fiind foarte credincioși. La botez a primit numele de Andrei.

Crescut în duhul tradiției ortodoxe, Tânărul Andrei a fost înzestrat de Dumnezeu cu darul picturii, broderiei și sculpturii obiectelor bisericești.

Năvălind turcii pe meleagurile natale, a fost luat rob și dus la Constantinopol, unde a

Prin harul Lui Dumnezeu, la 16 martie 1705 a fost ales episcop de Râmnicu Vâlcea, iar la 22 februarie 1708 a fost înscăunat Mitropolit al Țării Românești. A desfășurat în continuare o bogată activitate tipografică: 63 de cărți, dintre care 39 lucrate cu mâna sa, iar 21 de cărți fiind în limba română. În anul 1713 a tipărit *Liturghierul*, integral în limba română, consfințind biruința limbii române în cultul Bisericii Ortodoxe.

Mănăstirea Tuturor Sfinților, construită în București de Mitropolitul Antim Ivireanul după planurile proprii, începută în primăvara anului 1713, poartă pecetea sufletească a ctitorului ei, ce a închinat-o cu multă smerenie și evlavie lui Dumnezeu.

Bun patriot și luptător împotriva asupririi turcești, care deja prevădea instalarea regimului fanariot, Mitropolitul Antim a fost arestat în anul 1716 și a îndurat umilințe și chinuri în temnițele domnești până toamna, când a fost catherine pe nedrept și condamnat la închisoare pe viață la Mănăstirea Sfântă Ecaterina din Muntele Sinai (Egipt). Pe drum însă, ostașii turci l-au omorât și i-au aruncat trupul în apele râului Tungia, lângă Adrianopol.

Prin faptele și darurile sale deosebite, prin smerenia sa, prin dragostea de Biserică și de semeni, prin îndemnurile la pocăință, Sfântul Antim Ivireanul a luminat viața duhovnicească a vremii sale.

Abia în anul 1966, Patriarhia Ecumenică a ridicat catherinea ce fusese aruncată în mod nedrept asupra Sfântului Antim, iar în anul 1992, Mitropolitul Antim Ivireanul a fost trecut în calendarul creștin-ortodox la data de **27 septembrie**, fiind cinstit de Biserica Ortodoxă Română ca Sfânt Ierarh și Sfîntit Mucenic.

prof. Maria Donecan,
Grădinița „Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava”

„Când ieșim de la biserică, să nu ieșim deșerți; ci să facem cum face ariciul. Că, după ce merge la vie, întâi se satură el de struguri, apoi scutură viața de căd boabele jos și se rostogolește pe dânsеле de se înfing în ghimpii lui și duce și puilor. Așa să ducem și noi, fiecare, pe la casele noastre, copiilor și celor ce n-au mers la biserică, din cuvintele ce am auzit din Sfânta Evanghelie!”

Sfântul Ierarh Martir Antim Ivireanul,
din cartea *Patericul Românesc* de Arhimandrit Ioanichie Bălan

Cea mai bună cerere de ajutor

Povestea noastră se petrece undeva departe, într-un sat frumos, plin de câmpuri cu flori înmiresmate și animale jucăuze. Bineînteles că toți copiii sunt în vacanță și că unii au șansa neprețuită de a fi lăsați în grija unor bunici iubitori la care să poată sta nestingheriți toată vara.

Printre acești norocoși se află și Daniel, un băiat isteț de nouă anișori, care căută mereu să aibă parte de aventuri uimitoare. Într-o bună zi, pe când era cu bunicii la strânsul fânului, Daniel le-a cerut voie să se plimbe puțin cu cățelul. Pădurea din apropiere părea magică și copilul o admira tăcut, când, deodată, cățelul o zbughi spre un copac.

Daniel s-a luat după el și – ce să vezi? Cățelul se alinta nespus în brațele unui copil de aceeași vârstă cu el venit după apă la izvor. Acel copil se numea Radu și nimeni nu ar putea spune cum se face că cei doi nu se întâlniseră niciodată prin sat. Totuși, sigur e faptul că din două-trei cuvinte au devenit prieteni buni, iar cățelul vioi i-a legat și mai puternic. Bunicii au fost încântați să vadă că nepotul a găsit un prieten în băiatul simplu și așezat din satul lor.

Într-o dimineață, pe când se plimbau împreună pe o ulicioară, Radu se opri și spuse unui om:

- Bună dimineață! Doamne, ajută!
- Doamne, ajută! răspunse bucuros omul cel harnic.
- Mirat, după ce au mai mers câțiva pași, Daniel întrebă:
 - Îl cunoști pe omul acela de pe câmp?

– Nu, răspunse simplu Radu.

– Dar nu i-ai vorbit?

– Ba da, răspunse iar Radu, care înțelegea acum nedumerirea lui Daniel. La noi în sat toată lumea salută pe toată lumea, că așa este frumos și politicos. Mie îmi place să le urez oamenilor să aibă o zi bună.

– Aha, dar parcă ai mai zis ceva...

– Da, am zis „Doamne, ajută!”. Mama spune că aceasta este ca o rugăciune și ca o urare. Te rogi pentru tine, pentru cel pe care îl vezi muncind, pentru ca Dumnezeu să ajute.

– Eu nu prea înțeleg, spuse încet și încurcat Daniel.

Trecuță săptămânilor vacanței ca apa și, spre final, pe când se pregăteau să meargă într-un sat vecin la o sărbătoare, Daniel a fost surprins să-l vadă pe Radu că, înainte de a ieși din casă, își face o cruce așa cum trebuie spunând „Doamne, ajută”.

– Acum chiar nu înțeleg... De ce ai făcut așa?

– Pentru că așa trebuie. Adică este musai să spunem „Doamne, ajută!” și să facem cruce ca să avem ajutor și să ne ia Dumnezeu în pază unde vom merge.

– Adică El ne va ajuta și ne va proteja în mica noastră excursie?

– Da, așa îl chemăm pe Dumnezeu să ne fie alături oriunde, oricând.

Iată ce nedumeriri a strâns în sufletul său Daniel pe parcursul vacanței petrecute alături de noul său prieten. Parcă îi era rușine să întrebe prea multe, căci parcă nu se cădea. De aceea, prefera să observe și, poate, să învețe ceva.

Veni și luna septembrie cu pași repezi, iar adierile tot mai reci tăiau brusc bucuria însoritelor zile de vară. Daniel se despărți de prietenul și de bunicii lui cu promisiunea să îi sună cât mai des. Privi trist și deja cu dor pădurea și plecă spre oraș însoțit de părinti.

În prima zi de școală, cu uniforma proaspăt călcată și ghiozdanul nou pe umeri, Daniel se opri pentru o clipă în fața ușii pe care trebuia să o deschidă pentru a ieși spre școală. Mâna îi porni aproape fără voie, făcu o cruce mare și dintr-o dată o bucurie nemaiînsemnată îi cuprinse sufletul. Apoi, spuse foarte senin un „Doamne, ajută!”. Tot ce părea sub ceață nedumeririi era acum clar ca apa de izvor: băiatul înțelesese că la fiecare pas avea nevoie de un prieten și că nu îi era chiar așa de greu să-l cheme.

Fericiti cei săraci cu duhul

Căutând cu privirea un moment în care părintele Ioan părea mai liber, fiica sa cea mare îi zise:

– Aș putea să te întreb ceva ce nu am înțeles prea bine...? Azi, la Sfânta Liturghie, când ascultam „Fericirile”, am auzit cântându-se „*Fericiti cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor*”. Am auzit de mai multe ori că unii, care nu păreau a fi foarte inteligenți, erau numiți ironic „săraci cu duhul”. Despre ei este vorba în prima “Fericire”? Sau despre cei sărmani cu adevărat?

– Cu siguranță că nu la ei se referă... Sărăcia de care vorbește Sfânta Scriptură nu este o urmare a ceva ce nu ai sau ai pierdut, ci se referă la ceva la care ai renunțat de bunăvoie, spre a câștiga ceva mult mai important. De fapt, ar putea însemna renunțarea la toate!

– Cum aşa? Este cineva care poate renunța la toate? Cel sărac și lipsit aproape de orice la ce mai poate renunța?

– Dacă tot am început discuția noastră cu o cântare a Sfintei Liturghii, adu-ți aminte ce se cântă la Herovic.

– „*Toată grija cea lumească, acum să o lepădăm...*”

– Vezi, aceasta este adevărata renunțare. Dar hai să vedem de ce trebuie „să ne lepădăm” de grijile lumești. Ce spune Herovicul în continuare?

– „*Ca pe Împăratul tuturor – adică pe Hristos – să-L primim*”. Înțeleg acum! Dar cel care renunță la avereia sa, devenind sărac, are vreun câștig înaintea lui Dumnezeu?

– Cu siguranță, dacă renunță la ale sale spre a face bine altora. Și mai ales dacă renunță și la păcatele sale. Un sfânt rus, Ambrozie pe numele său, spunea: „*Ai pierdut toată avereia – n-ai pierdut nimic. Ai pierdut sănătatea – ai pierdut ceva. Ti-ai pierdut sufletul – ai pierdut totul!*” Așadar, cei „săraci cu duhul” sunt cei ce de toate grijile lumești s-au lepădat, ca pe cele ale Împărăției Cerurilor să le dobândească.

– Mai este ceva ce nu înțeleg, tată! Cum adică „*a lor este împărăția Cerurilor*”? Nu este Împărăția Cerurilor doar a lui Dumnezeu?

– A sa este cu adevărat, dar o dăruiește tuturor celor ce se străduiesc să o dobândească. Tu cum știi că acea carte pe care o citeai mai devreme este a ta? Nu a cumpărat-o doamna ta dirigintă?

– Ba da, dar mi-a dat-o ca premiu la sfârșitul anului școlar. Pot să fac vreau cu ea, să-o citesc, să-o dau altui copil...

– Vezi, exact așa este și cu Împărăția lui Dumnezeu, a dăruit-o sfinților săi, iar aceștia ne fac și pe noi părtași acesteia prin pilda vieții lor, prin rugăciunile, prin învățăturile sau chiar prin minurile săvârșite de către ei.

– Acum cred că am înțeles cum se cuvine ce ne învață prima „Fericire”. Poate reușești să mi le explic și pe celelalte.

– Poate reușim împreună să deslușim și alte cuvinte ale dumnezeieștii Scripturi, căci Domnul multe le ascunde de ochii celor „înțelepți” și le dezvăluie copiilor.

– Mulțumesc încă o dată, tată!

Preot prof. Cosmin Cîrlioru, Suceava

Fericiti cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor.
(Matei 5, 3)

Cinstitor de Sfânta Cruce ...sunt și eu

Crucea este cel mai important simbol al creștinătății, cu o semnificație duhovnicească aparte. Unirea celor două linii (orizontala – pământul și verticală – cerul) semnifică refacerea legăturii omului cu Dumnezeu. Eu mă însemnez cu semnul Sfintei Cruci când trec pe lângă o biserică, când ies din casă, când intru în clasă sau în Biserică.

Maria Spoială, cl. a VIII-a

Crucea nu este doar un simbol, ci și un act de credință, un semn de biruință asupra vrăjmașului. De fiecare dată când fac semnul Sfintei Cruci simt că nimic nu mă poate învinge, că Dumnezeu pășește alături de mine și-mi dă putere. Nu mă rușinez a face semnul Sfintei Cruci atunci când trec pe lângă o biserică sau o troiță.

Ecaterina Brahariu, cl. a III-a

Văzând-o pe turla fiecărei biserici, la răspântie de drum ca troiță, la mormintele din cimitir, Sfânta Cruce ne amintește că există judecată dincolo de moarte și că dobândirea Împărației Cerurilor este singurul lucru pentru care Dumnezeu ne-a oferit viață.

Gheorghe Găitan, cl. a VIII-a

Sfânta Cruce ne amintește de suferința, răstignirea și Învierea lui Hristos pentru iertarea păcatelor și mântuirea noastră; ne amintește că suntem chemați să-L urmăm pe Hristos; ne ajută să îndurăm mai ușor durerile și lipsurile, pentru Hristos; ne întărește în lupta cu puterile întunericului.

Antonia Barbă, cl. a VII-a

Crucea este biruință. Crucea este steagul lui Hristos. Crucea este semnul care mă însotește mereu, mă ocrotește și mă face să mă simt în siguranță. Biserica a rânduit două zile închinat Sfintei Cruci: Ziua Crucii (14 septembrie) și Duminica Crucii (a treia duminică din Postul Mare).

Alexandra Curic, cl. a VII-a

La Sfintele Slujbe, când ne rugăm, la culcare și când ne trezim, înainte și după masă, când trecem pe lângă o biserică sau o troiță, când suntem ispiți sau speriați, semnul Sfintei Cruci trebuie făcut corect, fără grabă, cu evlavie cuvenită. Când fac semnul Sfintei Cruci îmi reamintesc de iubirea ce ne-o poartă Dumnezeu.

Elena Crăciun, cl. a VII-a

Port mereu crucea la gâtul meu, nu ca pe o bijuterie, ci ca pe semnul credinței ortodoxe și ca pe un prilej de mărturisire a credinței. Nu este Liturghie sau rugăciune care să nu înceapă și să nu se termine cu binecuvântarea Sfintei Cruci. Sfinții Părinți au alcătuit un Acatist și multe cântări despre Sfânta Cruce.

Antoniu Bujorean, cl. a III-a

Prof. Îndrumător Tamara Bujorean, Bosanci

Fiecare cu crucea lui

Era odată un om care necontenit se jelua.

Mereu tot zicea: cum de eu nu-s bogat, cum de nu-s mare, cum de nu-s cutare sau cutare, arătând tuturor că Dumnezeu îi hărăzise o cruce mai grea ca altora. Cârtind astfel, el săvârșea păcat, de vreme ce știe El, Dumnezeu, cum să dea și cât să dea fiecăruia. Și iată că, Dumnezeu, nedorind a se pierde acest suflet, a dat aceluui om un vis minunat:

Se făcea că se afla într-o prea minunată grădină și, deodată, iată că în fața lui coborî un înger prea-luminat. Acel înger îi zise:

– Haide cu mine! – și au mers.

Ajunsese într-un loc unde se aflau, precum florile într-o grădină, mulțime de cruci, una mai felurită ca alta. Erau cruci de aur bătute cu nestemate, erau altele de argint, altele de piatră, de tot felul, iar altele de lemn. Și îngerul Domnului îi zise:

– Dumnezeu a auzit jălania ta și m-a trimis să te port prin această grădină și să te las să alegi crucea pe care o vrei. Alege! – și îngerul i-a arătat spre grădina de cruci.

Omul nostru, firește, a dat peste o cruce de aur bătută cu pietre prețioase și a zis:

– Pe asta vreau să o port!

– Ia-o! – I-a îndemnat îngerul.

Omul a pus cu nădejde mâna pe crucea de aur, dar, să vedeți, oricât s-a silit să o ridice, cu neputință i-a fost.

– Alege alta! – I-a sfătuințat îngerul.

Omul a dat atunci peste o cruce de argint. Dar nici pe aceea n-a putut-o ridica. Și îngerul i-a zis iarăși:

– Mai caută! Alege alta!

Și omul a mers spre una de piatră. Dar și aceea era peste măsură de grea. Și așa, din cruce în cruce, ajunsese până la una mare, alcătuită din două bucăți de lemn cioturos. Când puse omul nostru mâna pe ea – pană, nu altceva! O luă lesne și o puse pe umăr. Îngerul îi spuse atunci vorbe pline de înțeles:

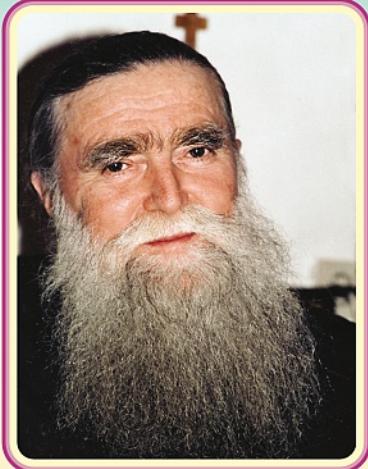
– Astă-i crucea ta și pe ea se cade să o porți, fiindcă așa este voia Domnului Dumnezeului nostru! Nu năzui spre alte cruci, că nu ești în stare să le purta. Numai pe aceasta, a ta, poți să o duci.

Omul nostru a înțeles tâlcul cuvintelor îngerești și a răspuns trimisului dumnezeiesc:

– Da, sfinte îngere! Cu ajutorul lui Dumnezeu, așa voi face!

Și, de atunci, niciodată nu s-a mai jeluit de nimic și s-a simțit mulțumit cu viața sa, aducând slavă lui Dumnezeu pentru toate, cum se cade să facem și noi toți, acum și în tot restul vieții noastre.

Părintele Iachint al Putnei

Crucea – izvor de mântuire

Crucea este mai întâi semnul cel mai sfânt al creștinătății, care s-a stropit cu scump sângele lui Hristos, este steagul Bisericii creștine, pe care îl poartă de douăzeci de veacuri și în vremuri de pace, și în vremuri de furtună.

Este scut în tot felul de ispite, leac de vindecare în boli, armă de apărare împotriva diavolilor, patimilor și poftelor, pe care suntem datori să o cinstim, să o purtăm și să o lăudăm cu toată evlavia – nu ca pe un chip cioplit sau ca pe un lemn de batjocură, ci ca pe o armă de apărare și de mântuire.

Crucea sfințește bisericile și sfintele altare, crucea împodobește casele creștinilor, crucea strălucește pe veșminte, pe icoane, pe sfintele lăcașuri, crucea se odihnește pe grumajii credincioșilor, cu semnul ei se prefac Sfințele Taine, se sfințește undelemnul, agheasma, icoanele, casele, oamenii și toate cele de sus din cer.

Fiecare om își are pe pământ crucea sa de dus, își are partea sa de suferință. Iar de felul cum își duce crucea depinde însăși mântuirea sufletului său. Cine reușește să afle pe Hristos în sufletul său, prin credință și fapte bune, acela a dobândit sufletul său și se face moștenitor al vieții de veci.

Să o cinstim ca pe cel mai de preț odor al Bisericii, să ne închinăm ei cu toată evlavia și să o sărutăm cu credință; să o purtăm la gâtul nostru în locul altor obiecte nefolositoare. Să ne însemnăm cât mai des cu Sfânta Cruce, în tot locul și în toată vremea. Să citim cu evlavie Acatistul Sfintei Cruci.

Puterea cea mare

– Mare este puterea rugăciunii și mari minuni săvârșește rugăciunea cea bine făcută...

– Dar, părinte, ce înseamnă să fie bine făcută?

– Rugăciunea nu trebuie să fie numai de formă, ci trebuie să fie trăită. Dacă, de pildă, am pune într-o sobă o lumânare, ea ar părea că ne va încâlzi, dar când ne vom apropiua, vom vedea că e numai o lumină slabă, care nu ne poate încâlzi. Ea nu trebuie să fie numai o părere, ca lumânarea din sobă, ci trebuie să fie un foc viu care arde în sufletul nostru, căci numai așa poate ajunge la Dumnezeu... Dar rugăciunea ca să fie bine făcută, se cade să mai îndeplinească o condiție...

– Care, părinte? întrebă cineva.

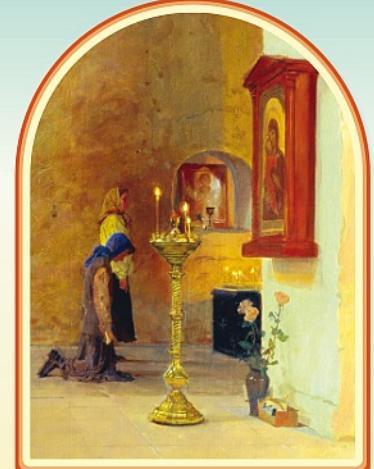
Părintele dădu răspuns, zicând:

– Rugăciunea trebuie făcută fără oprire. Iată, de exemplu, un pârâu de munte, care atâta vreme cât se scurge la vale este curat și plin de viață, dar de îndată ce se oprește undeva, apa se strică și prinde tot felul de necurății și mâl. Tot așa și cu rugăciunea. Atâta vreme cât curge, ea este vie și dă sufletului o răcoare duhovnicească, dar când se oprește, sufletul se umple de gânduri și ispite rele... Dar în afară de acestea, dragii mei, rugăciunea mai cere ceva...

– Ce anume? întrebă altcineva.

– Rugăciunea trebuie să aibă rădăcină adâncă în sufletul nostru. Ați văzut florile pe care le punem în vază să înfrumusețăm casa? Ele sunt frumoase câteva zile, dar apoi se ofilesc și le aruncăm. N-au putut sta mereu frumoase pentru că nu au avut rădăcină. Așa și rugăciunea: ea e trainică și frumoasă numai dacă are rădăcini înfipte cu putere în sufletul nostru.

– Rugăciunea este putere mare, iar cu ajutorul ei putem ajunge chiar până la Dumnezeu!

Excursie de vis în Maramureș

Vineri, 22 iulie, mulțime de inimioare bat cu nerăbdare și abia așteaptă să vadă locuri minunate, biserici frumoase, să-și facă prietenii, să viziteze muzeu. Ne urcăm în autocar, iar părintele ne citește o rugăciune de binecuvântare. Părinții ne fac cu mâna, cu mii de emoții, dar încredințăți că vom fi în siguranță. Ușile autocarului se închid, iar roțile încep să se învârtă. După primii 100 de metri, în autocar se stârnesc hohote de râs și apar primele selfie-uri cu prietenii.

Drumul spre Maramureș, deși lung, a fost foarte frumos. Ne-am închinat cu evlacie la Mănăstirea Prislop, apoi ne-am oprit în stațiunea Borșa. Am urcat cu telescaunul la Cascada Cailor pe un traseu nemaipomenit de frumos. La un moment dat, a început să se audă zgromotul apei lovite cu putere de stâncile înalte și după câteva minute în fața ochilor ni s-a înfățișat minunatul spectacol al apei care parcă dansa pe stânci.

Ne-am închinat apoi la Mănăstirea Moisei și am aflat istoria acestor locuri. Seară, am poposit la o pensiune minunată din Vișeu și am participat la un inedit foc de tabără pe un platou montan aflat în apropiere. Aici, codruii Maramureșului au fost martori la cântările patriotice și la jocurile noastre trăite la superlativ prin vacanța petrecută departe de casă.

A doua zi am mers cu mocănița, singurul tren cu aburi care este folosit și astăzi

âtât la transportul persoanelor, cât și la cel al buștenilor. Valea Vaserului ne-a întâmpinat cu aer curat și brazi semeți, cu grote săpate în stânci și ape cristaline.

Apoi am vizitat Memorialul victimelor Comunismului de la Sighetu Marmației și am învățat lucruri pe care nici un colțisor al minții mele nu și le imagina.

Am mers la Cimitirul Vesel de la Săpânța, apoi la Mănăstirea Peri. Ne-am cazat a doua noapte în Sighetu Marmației.

Duminică dimineața am poposit mai întâi la vechea biserică de lemn de la Bârsana, apoi la Mănăstirea cea nouă unde am participat la Sfânta Liturghie și ne-am hrănit duhovnicește prin cuvintele pline de har ale părinților și prin sfânta anaforă.

Pe drumul de întoarcere am avut bucuria să-i cunoaștem la ei acasă pe marii scriitori Liviu Rebreanu și George Coșbuc, la Prislop și la Hordou. Spre seară am ajuns înapoi la Mănăstirea Sfântul Ioan cel Nou din Suceava.

Această excursie a primit în mintea și înima mea un loc important. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am ajuns în acele locuri deosebite și organizatorilor care s-au străduit să organizeze această excursie, în care am vizitat biserici, mănăstiri și locuri importante din Maramureșul istoric.

Diana Maria Simion, cl. a V-a, sat Racova, com. Udești

Cătină

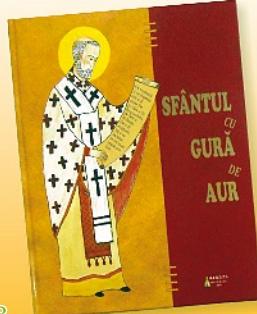
Știați că ... ?

- fructele de cătină conțin betacaroten (esențial pentru vedere), numeroase vitamine (A, C, D, E, P, K și complexul B), oligoelemente (fosfor, calciu, magneziu, potasiu, sodiu și fier), aminoacizi, acizi grași, fitosteroli, ulei esențial, acizi grași și serotonină;
- este un anticancerigen natural, iar antioxidantii ajută la prevenirea apariției cancerului;
- scade colesterolul rău și are efecte pozitive asupra sistemului cardiovascular datorită acizilor grași pe care îi conține;
- prin conținutul bogat de antioxidanti, stimulează sistemul imunitar și grăbește vindecarea, fiind utilă în răceli, gripe, bronșite și pneumonii;
- are proprietăți revitalizante, vitaminizante, regeneratoare și este un energizant puternic antiviral, antibacterian și antiinflamator, ceea ce o recomandă în tratarea afecțiunilor ficatului și în tratamentele pentru regenerarea lui;
- extern, are capacitatea de stimulare și regenerare a celulelor și este folosită în tratamentul ărsurilor, rănilor cu vindecare lentă și ulcerățiilor;
- este nutritivă, cicatrizantă, emolientă, cu efect anti-îmbătrânire și de protecție solară;
- de la cătină nu se folosesc doar fructele, ci și muguri, frunze și scoarța.

**Cătină -
cel mai bun vaccin antigripal !**

Căutând Înțelepciunea ...

La Editura Basilica a Patriarhiei Române a apărut recent volumul "Sfântul cu Gură de Aur". Lucrarea este adresată în special copiilor, dar și părinților. Cartea însumează învățături ale Sfântului Ioan Gură de Aur. Ea poate constitui un valoros material didactic în cadrul orelor de religie.

Prin intermediul personajelor, copiii vor afla într-un mod deosebit amănunte despre viața Sfântului Ioan

Credința în viață

Zi de zi oamenii trăiesc și comunică între ei mai mult prin credință (încredere) decât prin orice altceva.

La restaurant, omul ia masa cu credință că în mâncare nu se află otravă; primește banii rest la piață cu credință că nu sunt falși; cumpără chibrituri de la băcănie cu credință că nu sunt umede. Tânărul seamănă grâu cu credința că sămânța va încolții; ciobanul își mână turma la pășune cu credința că iarba nu s-a uscat peste noapte.

Scoala dăinuiește pe temelia credinței învățăcelului în învățător. Statul dăinuiește pe temelia credinței cetățeanului în cetățean și în autoritate. Căsătoria dăinuiește pe temelia credinței în bunăvoiearea amânduror soții. Prietenia dăinuiește pe temelia credinței în sinceritatea amânduror părți.

Peste jumătate din viața noastră pământească, din comunicarea cu oamenii și cu natura este întemeiată pe credință.

Credința adevărată, credința creștină este cunoașterea revelată de Dumnezeu oamenilor cu privire la cele mai importante lucruri: despre singurul Dumnezeu, despre suflet, despre calea vieții, despre cealaltă lume și despre judecata lui Dumnezeu.

Credința, această cunoaștere revelată nu depinde nici de cultură, nici de incultură, nici de cunoașterea omenească, nici de necunoașterea lucrurilor secundare.

Credința este temelia dragostei. Veghează neîncetat să îți credința, veghează neîncetat ca sămânța dragostei pe care credința o poartă în sine să crească și să îți aducă bucurie! Deoarece credința singură fără dragoste, ar rămâne rece și tristă! Dacă pierzi dragostea ai pierdut mult, dar dacă pierzi și credința ai pierdut totul.

Tine-ți credința cu orice preț, alături de dragoste și nădejde!

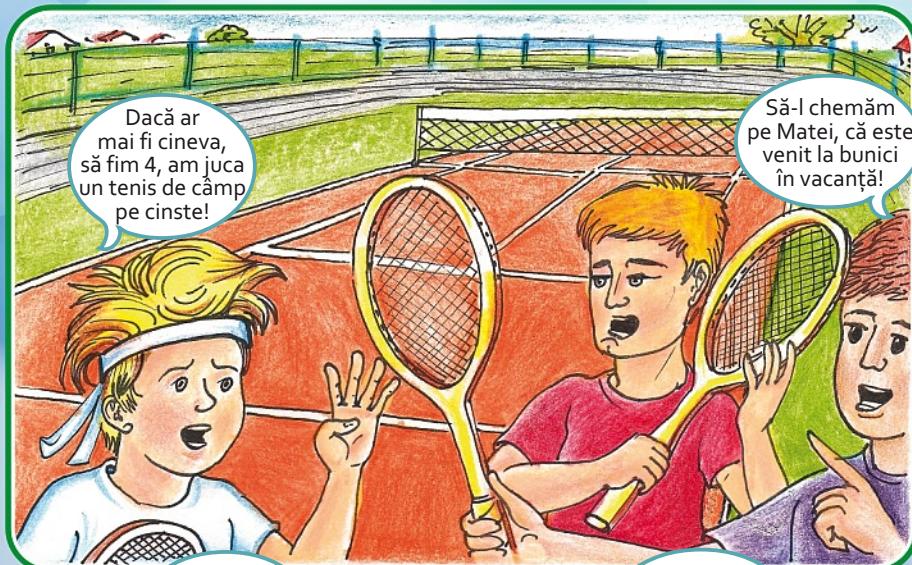
Text adaptat după „Gânduri despre bine și rău”, Sf. Nicolae Velimirovici

Gură de Aur, cel ce este dascăl al dreptei credințe, al pocăinței și al rugăciunii, al milosteniei, al sfînteniei și al vieții veșnice.

Cartea este presărată cu „cuvinte de aur” citate din opera Sfântului Ioan Gură de Aur. Textele sunt atractiv ilustrate pentru copii.

Învățătură de minte

Să vezi și să nu crezi!

O zicală din popor ne îndeamnă: „Să vezi și să nu crezi!”. Aceste cuvinte ne invită la o atitudine de precauție duhovnicească, la acea atitudine înțeleaptă de a nu ne grăbi să judecăm lucrurile după ceea ce par ele a fi la prima vedere, pentru că s-ar putea să ne înșelăm.

„Cercetați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu” (I Ioan 4,1) – ne învață Sfânta Scriptură. Înșelarea îmbracă diverse forme și se poate manifesta în ambele sensuri. Pe de o parte, se poate să ți se pară că ceva este foarte bun și vrednic de dorit, iar în realitate să fie vătămare, iar în sensul celălalt, se poate să ți se pară că aproapele tău este vrednic de tot disprețul, iar la Dumnezeu lucrurile să fie cu totul altfel.

Judecările omenești nu pot fi niciodată desăvârșite pentru că sunt influențate de mulți factori. În primul rând, judecările omenești sunt subiective. Fiecare judecă lucrurile după nivelul său duhovnicesc, adică după nivelul său de înțelegere a lumii și a vieții. Apoi, omul judecă pe aproapele după nivelul dragostei din inima sa și după curăția ochiului său sufletesc. Ochiul curat toate le vede curate, iar cel plin de păcate și pe cele bune le vede rele.

Sfânta Scriptură ne îndeamnă să lăsăm orice judecată în seama lui Dumnezeu, pentru că doar El cunoaște realitatea în toată profunzimea și complexitatea ei și pentru că doar „Dumnezeu este judecător drept, tare și îndelung-răbdător” (Psalmi 7,11). Atât timp cât suntem în această viață, scopul judecării lui Dumnezeu asupra omului vizează îndreptarea acestuia și nu defăimarea sau distrugerea lui. La Dumnezeu, dreptatea se completează cu iubirea, pentru că „Dumnezeu este iubire” (I Ioan 4,8). El ne-a creat din iubire, de aceea nu vrea “moartea păcătosului, ci ca păcătosul să se întoarcă de la calea sa și să fie viu” (Iezuchiel 33,11).

Mântuitorul ne învață foarte clar: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu judecata cu care judecați, veți fi judecați, și cu măsura cu care măsurăți, vi se va măsura. De ce vezi pialul din ochiul fratelui tău, și bârna din ochiul tău nu o ieș în seamă?” (Matei 7,1-3). Cu alte cuvinte, fiecare dintre noi avem greșelile noastre și suntem vinovați în fața lui Dumnezeu pentru nenumărate păcate, iar grija noastră ar trebui să fie căința pentru ele și strădania de îndreptare, iar nu judecarea păcatelor celorlalți.

Așadar, singura judecată care ne este permisă, pentru că ne este de folos, este cea prin care ne judecăm pe noi înșine în Sfânta Taină a Spovedaniei, pentru a ne curăța de zgura păcatului și a dobândi asemănarea cu Dumnezeu.

Prof. Irina Buta, Școala Gimnazială Nr. 4, Suceava

Cel mai important

Degetele cel mic și cel mare se luară la ceartă. Degetul cel mare spuse:

- Voi, degetele mici nu sunteți bune de nimic.
- Nu-i adevărat, îi răspunse degetul mic, și eu sunt folositor. Iată, mă pot îndoi mai ușor decât tine și ajut la prinderea lucrurilor!
- Mâna se poate lipsi de tine, dar fără mine nu ar putea strânge cu putere și ar scăpa lucrurile, zise degetul mare. Eu sunt mai important!
- Și tot așa continuă cearta. Cu toate că degetele erau mulțumite de ele însele, totuși priveau cu invidie către ochi.
- Noi, spuseră degetele, trebuie să muncim din greu: să prindem, să mânuim, să meșterim... Ochii, acolo sus, o duc mai bine! Ei se rotesc numai un pic, se plimbă dintr-o parte în alta și au timp să privească la toate lucrurile din lume!

— Tocmai de aceea suntem mai importante decât voi, spuseră ochii. Dacă noi nu am vedea bine toate în jur, voi nu ați ști ce aveți de făcut. Suntem bucuroși că nu suntem degete!

Cearta se încinse din ce în ce mai mult. Picioarele și mâinile se luară și ele la ceartă, dar gura se deschise și spuse răspicat:

— Degeaba vă certați. Nici degetele, nici picioarele, nici mâinile, nici ochii nu ar valora nimic dacă nu am fi toți împreună. Dacă ochiul e în suferință, degetele pot măngâia. Dacă mâna e lovitură, degetele nu pot face nimic fără ca ochiul să le spună unde și cum să vindece. Fiecare în parte nu înseamnă mare lucru. Împreună doar putem fi un trup.

Și dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună; și dacă un mădular este cinsit, toate mădularele se bucură împreună. Iar voi sunteți trupul lui Hristos și mădulare (fiecare) în parte.

(Corinteni 12, 26-27)

Floarea sufletului

Erau odată doi prieteni nedespărțiți. Unul dintre ei a trebuit să plece din oraș, într-un alt capăt de țară și i-a dat prietenului său o floare rară spunându-i să aibă grijă de ea. Și acesta o iubea cu multă căldură, îngrijind-o cu toată dragostea.

Dar într-o zi, prietenul, luat de unele griji mărunte ale vieții, a uitat de ea și seara, când a venit acasă, floarea era aplecată și Tânjea. Atunci, imediat, cu multă grijă, i-a dat o cană cu apă ca să bea. Floarea și-a ridicat încet privirea, și-a revenit și i-a mulțumit.

După un timp, prietenul a uitat de floare câteva zile la rând. Când și-a adus aminte de ea, s-a grăbit din nou să o îngrijească. Floarea se ofilise și abia a mai trezit-o la viață; floarea i-a mulțumit din nou.

Dar, după un timp oarecare, omul a uitat din nou de floarea sa. Griile vieții l-au absorbit pentru mai multe zile și, când și-a adus aminte de floarea lui, aceasta murise din cauza neîngrijirii.

Omul și-a spus în sinea lui: floarea a murit din cauza neglijenței mele!

Și omul s-a rușinat și i-a părut rău. Dar - prea târziu, căci floarea murise!

Așa-i și cu sufletul omului. Dacă nu este hrănит cu rugăciunea, dacă nu este udat cu lacrimile pocăinței în Taina Spovedaniei, dacă nu este încălzit de harul Sfintelor Taine și luminat de faptele bune, se ofilește.

Ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?

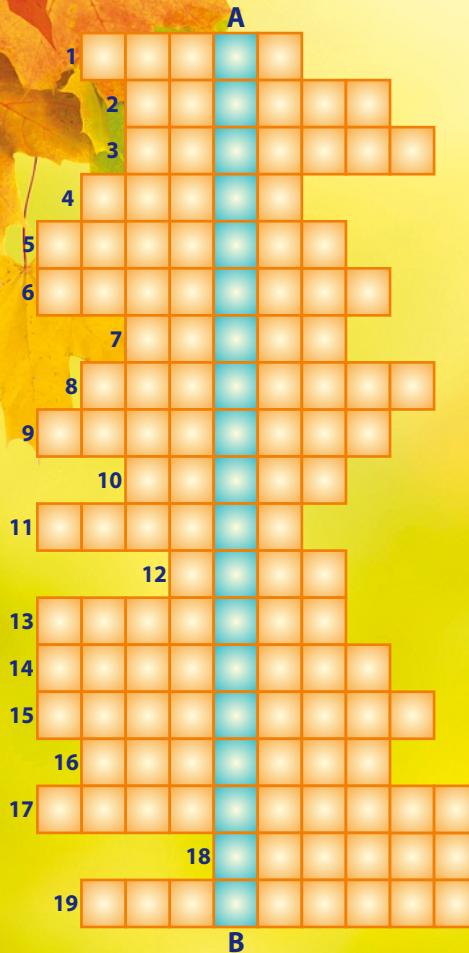
(Matei 16, 26)

Sfânta Cruce

Complețând rebusul veți descoperi pe verticala A-B înțelesul duhovnicesc al Crucii.

- „lubiților, să ne unul pe altul, pentru că dragostea este de la Dumnezeu” (Ioan 4,7).
- „Și stăteau, lângă lui Iisus, mama Lui și sora mamei Lui, Maria lui Cleopa, și Maria Magdalena” (Ioan 19,25).
- „Cine ne va despărți pe noi de Iui Hristos?” (Romani 8,35)
- „Și, după ce îl vor biciui, îl vor ucide; iar a treia zi va” (Luca 18,33).
- „Iar roada Duhului este dragostea,, pacea” (Galateni 5,22).
- „Cine va căuta să-și scape, îl va pierde” (Luca 17,33).
- „Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce crede în Mine are veșnică” (Ioan 6,47).
- „Și toate câte veți cere, rugându-vă cu, veți primi” (Matei 21,22).
- „să fim treji, îmbrăcându-ne în platoșa credinței și a dragostei și punând coiful nădejdii de” (I Tesalonicieni 5,8).
- „au găsit pe un om din Cirene, cu numele; pe acesta l-au silit să ducă crucea Lui” (Matei 27,32).
- „Cuvântul era cea adevărată care luminează pe tot omul, care vine în lume” (Ioan 1,9).
- „El a purtat păcatele noastre, în trupul Său, pe, pentru ca noi, murind față de păcate, să viețuim dreptății” (I Petru 2,24).
- „Paharul Meu veți bea și cu cu care Eu Mă boteză vă veți boteza” (Matei 20,23).
- „Fiți dar următori ai lui, ca niște fii iubiți” (Efeseni 5,1).
- „omul nostru cel vechi a fost împreună cu El, ca să se nimicească trupul păcatului” (Romani 6,6).
- „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică lumii” (Ioan 1,29).
- „Tu însă, când faci, să nu știe stânga ta ce face dreapta ta” (Matei 6,3).
- „Acesta este lui Dumnezeu celui nevăzut, mai întâi născut decât toată făptura” (Coloseni 1,15).
- „Stăruți în, priveghind în ea cu mulțumire” (Coloseni 4,2).

Comoara se găsește
în acest cufăr.

Comoara nu se află
în acest cufăr.

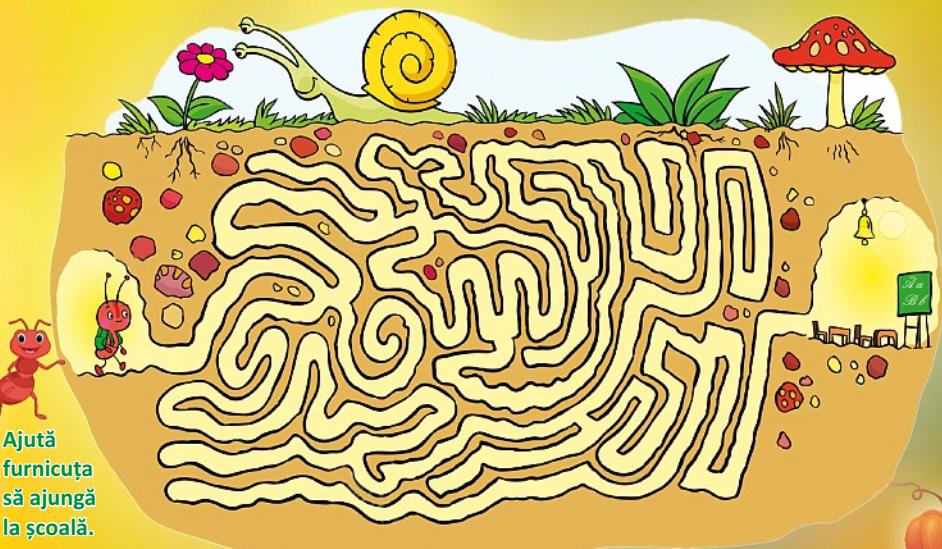
Comoara nu este
în cufărul verde.

Poți afla în care cufăr este comoara știind că dintre afirmațiile de mai sus numai una este adevărată?

O cincime dintre puii unei familii de veverițe culeg ghinde din stejar. O treime dintre ei strâng ghinde de pe jos, iar de trei ori diferența dintre aceste numere pun ghindele la locul lor în vizuină. Un pui ajută pe mama veveriță la curățenie. Câți pui sunt în familia de veverițe?

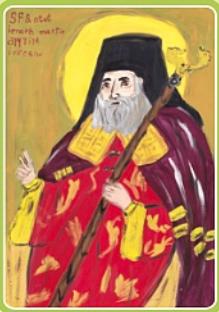

Ajută
furnicuța
să ajungă
la școală.

Premiere concurs final - Iunie 2016

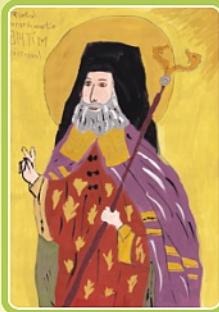
CONCURS DE ICOANE Sfântul Ierarh Martir Antim Ivireanul

Premiu I

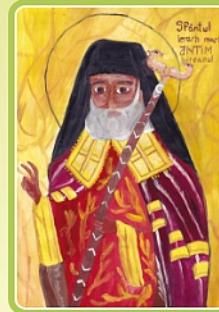
Simona Onciuleanu
Dorohoi

Premiu II

Ştefana Puruşniuc
Dorohoi

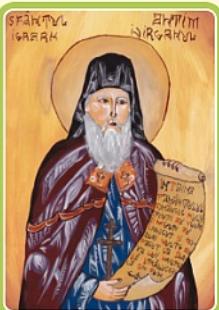
Premiu III

Irina Maxim
Fălticeni

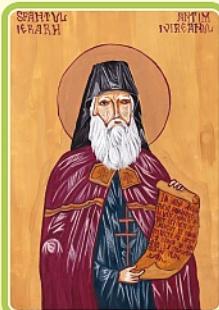
Clasele I-IV

Premiu I

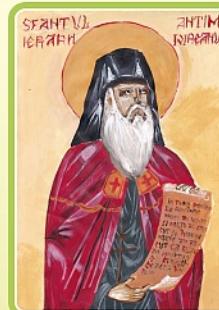
Mădălina Elena Moroşanu
Fălticeni

Premiu II

Elena Chetroi
Boroaia

Premiu III

Laurenţiu Pelin
Fălticeni

Clasele V-VIII

CONCURS DE ESEURI, POEZII Ajutorarea celor aflați în nevoie

Premiu I: Mihai Uriciuc, Câmpulung Moldovenesc

Premiu II: Ana Maria Bocancea, Părhăuţi

Premiu III: Raluca Vatavu, Fălticeni

Mențiuni: Gabriel Ioan Bită, Dorohoi; Ioana Bivol, Bosanci; Andreea Bocăneț, Pătrăuți; Sofia Călinescu, Dorohoi; Alexia Chichioacă, Dorohoi; Ecaterina Grigorescu, Bunești; Cezara Mihaela Pintilie, Boroaia; Narcisa Trandafir, Părhăuți.

Premiere - ediția Septembrie 2016

CONCURS DE ICOANE Sfântul Voievod Ștefan cel Mare

Premiu I

Simona Onciuleanu
Dorohoi

Premiu II

Antoniu Bujoreanu
Bosanci

Premiu III

Irina Maxim
Fălticeni

Clasele I-IV

Premiu I

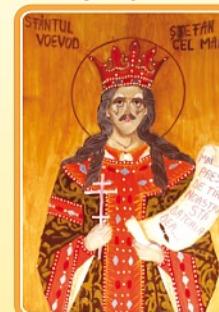
Claudia Stoenescu Anubis
Suceava

Premiu II

Delia Valentina Bertea
Giurgeşti

Premiu III

Adelina Elena Știrbu
Horodniceni

Clasele V-VIII

CONCURS DE ESEURI, POEZII Familia, izvor de iubire și respect

Premiu I: Alexandra Blanariu, Fălticeni

Premiu II: Mihai G. Zaharia, Dorohoi

Premiu III: Dragoş A. Ciobanu, Dorohoi

Mențiuni: Bianca Roibu, Baia; Andreea Mareci, Siret; Ioana Bivol, Bosanci; Maria Spoială, Bosanci; Lavinia Donisan, Dorohoi.

Trebuie pedești copiii?

În educația copiilor, după cum a afirmat pedagogia creștină, nu trebuie să ne mărimim întotdeauna la mângâiere și bunătate, ci odată cu dragostea trebuie neapărat întrebuițată, ca un mijloc folositor, și severitatea, autoritatea; odată cu recompensa trebuie folosită și pedeapsa.

Principala bază a pedepsei trebuie să fie dragostea, iar singurul ei scop – îndreptarea copilului. Pedeapsa trebuie să fie părintească și niciodată nu trebuie să se transforme în cruzime. Pedeapsa nu trebuie să aibă loc la mânie, fiindcă – după cum spune *Sfânta Scriptură* – „*mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu*” (Iacob 1,20). Atunci când ne mâniem sau ne enervăm din cauza faptelor săvârșite de copii, nu trebuie să-i tragem pe loc la răspundere. Chiar discuția sau observațiile trebuie amânate până când ne vom liniști, iar dragostea nu va fi umbrită de enervare.

Întotdeauna să-i facem pe copii să observe că ne doare să-i pedepsim și, dacă o facem, o facem pentru că ne silește dragostea părintească. Să nu îngăduim altora să-i ironizeze, pentru că acest lucru îi sporesc necazul și dăunează scopului pedepsei. Iar dacă l-am pedepsit pe copil, să nu-l alinăm imediat, dându-i de înțeles că ne pare rău și ne căim oarecum că l-am pedepsit.

Discuțiile dintre părinți și copii, temelia familiei, creează dragoste și sinceritate. Încrederea copiilor în părinți îi va face ascultători și vor ține minte toată viața ce este ziditor și folositor. Conjugând viața noastră cu Sfintele Taine ale Bisericii, ne sfîntim viața și vom deveni copiii lui Dumnezeu, împlinindu-i poruncile din dragoste.

Să ne rugăm mult ca să aflăm calea de mijloc în educarea copiilor. Pe de o parte, să nu-i răsfățăm, iar pe de altă parte, să nu fim foarte severi, deoarece severitatea dă naștere amărăciunii, încăpătanării. Să povătuim cu seninătate, să mustrăm bland și pașnic, să pedepsim cu măsură, descoperindu-i copilului gravitatea greșelii. Scopul pedepsei este îndreptarea.

Text adaptat din cartea „Cum să educăm ortodox copilul. 300 de sfaturi înțelepte pentru părinți de la sfinți și mari duhovnici”

Concurs de icoane *Sfântul Nicolae*

Cele mai frumoase icoane vor fi premiate cu icoane sfințite oferite de Mănăstirea „Sf. Ioan cel Nou”.

Concurs de eseuri și poezii *Blândețea*

Cele mai frumoase lucrări vor fi premiate cu cărți oferite de Librăria „Suflet Bucovinean” Suceava.

Pot participa la concurs elevii claselor I-VIII.
Materialele pot fi trimise până la **1 decembrie 2016**
prin poștă sau e-mail (doar la eseuri) la adresa de mai jos.
Vă rugăm să specificați numele, adresa, clasa, școala și un telefon sau email pentru contact.

Îndemnăm învățătorii și profesorii să discute cu elevii conținutul revistei și să-i încurajeze să participe la concursuri; să selecteze cele mai valoroase lucrări și să le trimită pe adresa revistei.

Așteptăm impresiile voastre despre această revistă, propunerii, articole și desene create de voi pentru a fi publicate în numerele următoare.
Următoarea revistă va apărea în luna decembrie 2016.

Mănăstirea „Sfântul Ioan cel Nou”
Str. Ion Vodă Viteazul, nr. 2, 720034, Suceava
E-mail: micutiicrestini@yahoo.com
Telefon: 0749.071.680
www.revista.micutiicrestini.ro